

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.585 van 13 september 2012
in de zaak A. 201.115/VII-38.165.**

In zake : André MEULDERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Dom
 kantoor houdend te 2580 Putte
 Waversesteenweg 81
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 juli 2011, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 19 mei 2011
waarbij het beroep van André Meulders tegen de beslissing van de gouverneur van
de provincie Antwerpen van 7 februari 2011 tot weigering van een vergunning tot
het voorhanden hebben van een vuurwapen, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Robbert Van Strydonck, die loco advocaat Wim Dom verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Sacha Cloetens, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker dient op 20 oktober 2010 een aanvraag in voor een vergunning tot het voorhanden hebben van een halfautomatisch pistool. Als wettige reden geeft hij "sportief en recreatief schieten" op.

3.2. Op 6 december 2010 verleent de lokale politie van Heist-op-den-Berg een ongunstig advies gebaseerd op het strafregister en de echtscheidingsprocedure van de verzoeker.

3.3. De procureur des Konings te Mechelen adviseert op 11 januari 2011 eveneens ongunstig.

3.4. Op 7 februari 2011 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de vergunning.

3.5. De verzoeker stelt op 22 februari 2011 beroep in bij de minister van Justitie tegen die beslissing van de provinciegouverneur.

3.6. De lokale politie verleent, om dezelfde redenen, opnieuw een ongunstig advies op 17 maart 2011.

3.7. Op 31 maart 2011 adviseert ook de procureur des Konings te Mechelen opnieuw ongunstig.

3.8. Op 19 mei 2011 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 7 februari 2011.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het legaliteits-, het motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat hij nooit werd veroordeeld voor één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens

(hierna : wapenwet) en dat het gevaar voor de openbare orde niet afdoende werd gemotiveerd. Hij zet dienaangaande uiteen dat de in het bestreden besluit vermelde veroordelingen geen betrekking hebben op gewelddaden of verboden wapendracht, maar het wegverkeer betreffen en niet van aard zijn hem als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid aan te merken, dat het bestreden besluit met betrekking tot de processen-verbaal wegens bedreigingen niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, aangezien het om louter eenzijdige beschuldigingen gaat, die niet werden bewezen en die moeten worden gezien in het kader van zijn echtscheiding, de bittere juridische strijd en de verzuurde relatie met zijn echtgenote. Hij wijst er voorts op dat het weigeren van de vergunning een beperking van zijn individuele vrijheid is die enkel door een wetsbepaling kan worden ingevoerd.

5. De verwerende partij antwoordt dat het feit dat de verzoeker nooit werd veroordeeld voor een misdrijf zoals bepaald in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet geen verband houdt met het bestreden besluit, dat werd genomen op grond van artikel 11, tweede lid, van die wet. Zij acht het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden, aangezien zij zowel bij de lokale politie als bij de procureur des Konings informatie heeft ingewonnen en zij kennis heeft genomen van het strafregister en van het standpunt van de verzoeker. Zij is van oordeel dat het bestreden besluit in alle redelijkheid werd genomen op grond van de veroordelingen van de verzoeker en zij bevestigt dat de processen-verbaal kaderen in een "vechtscheiding", wat volgens haar op zich reeds volstaat om geen wapenvergunning toe te staan. Zij meent voorts dat niets belet dat zij bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, dat de argumenten die de verzoeker in zijn beroepschrift heeft doen gelden bij het betreden besluit werden betrokken en dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven voor de weigering van zijn vergunning kent. Zij wijst er ten slotte op dat artikel 11, tweede lid, van de wapenwet een beperking van de individuele vrijheid van de verzoeker toelaat.

6. De verzoeker benadrukt in zijn memorie van wederantwoord dat de processen-verbaal steunen op eenzijdige verklaringen van zijn gewezen echtgenote en bezwaarlijk objectief of aannemelijk zijn. Hij betoogt dat de omstandigheid verwickeld te zijn in een vechtscheiding niet voldoende is voor het weigeren van een vergunning, aangezien aldus een wapenvergunning zou moeten worden geweigerd aan eenieder die in een discussie of rechtsgeding is betrokken, waarbij de emoties evenzeer hoog kunnen oplopen en dat dit geen "doorgedreven paternalisme en preventieve verboden" rechtvaardigt, vermits het uitgangspunt steeds de individuele vrijheid dient te zijn, gekoppeld aan een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid.

7. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker nog toe dat de persoonlijke vrijheid slechts op legitieme wijze kan worden beperkt als er een aan zekerheid grenzend risico bestaat voor schade aan anderen, dat dit te dezen niet het geval is, daar hij sinds de aanvang van de echtscheidingsprocedure geen contact heeft gehad, noch heeft gezocht met zijn echtgenote en dat hij een rationeel en verantwoordelijk persoon is die zich nooit ordeverstoring of gewelddadig heeft gedragen.

Beoordeling

8. Wat de bewering van de verzoeker betreft dat de individuele vrijheid slechts kan worden beperkt door een wetsbepaling, wordt er op gewezen dat de wapenwet een principieel verbod heeft ingesteld op alle vuurwapens en dat deze wet "een beperking van de verspreiding van de persoonlijke bewapening via een principe van een verbod op alle vuurwapens behoudens gemotiveerde vergunning, door een daadwerkelijke controle op de wapeninvoer en door een versterkt toezicht op het individueel wapenbezit" beoogt (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17).

Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden.

9. Het feit dat de verzoeker niet werd veroordeeld voor één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet betekent niet dat zijn vergunningsaanvraag moet worden ingewilligd. Ingevolge artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning weigeren indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

10. Met het bestreden besluit wordt de gevraagde wapenvergunning aan de verzoeker geweigerd, omdat zijn wapenbezit een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid. Om tot dat besluit te komen, steunt de verwerende partij op het advies van de procureur des Konings te Mechelen, op het advies van de lokale politie en op de gerechtelijke antecedenten van de verzoeker.

Het verwijst vooreerst naar acht veroordelingen, voornamelijk wegens verkeersinbreuken, waarvan de meest recente dateren van 2010 en concludeert op grond daarvan dat de verzoeker "het niet te nauw neemt met de naleving van wettelijke bepalingen" en dat zijn veroordeling voor dronken sturen wijst op een "verminderd verantwoordelijkheidsgevoelen ten aanzien van de samenleving", aangezien hij daarmee mensenlevens in gevaar brengt.

Vervolgens wijst het bestreden besluit op twee processen-verbaal ten laste van de verzoeker wegens "bedreigingen met bevel en voorwaarde". Er wordt in dat besluit eveneens aangegeven dat de verzoeker de bedreigingen betwist en dat "het dossier (werd) geklasseerd zonder gevolg".

11. Zoals vermeld beschikt de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene vormt voor de openbare orde over een ruime discretionaire bevoegdheid. Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor gewelddaden of verboden wapendracht, noch dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

Wat de processen-verbaal betreft, wordt in het bestreden besluit geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de tegen de verzoeker geuite beschuldigingen. Het bestaan van de klachten echter getuigt van de, ook volgens de verzoeker, "verzuurde relatie" tussen de verzoeker en zijn echtgenote die in het kader van een "vechtscheiding" een "bittere juridische strijd" uitvechten. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag rekening te houden met spanningen ten gevolge van een echtscheidingsprocedure. De echtscheidingsprocedure is inmiddels beëindigd, doch de verzoeker duidt zelf in zijn laatste memorie aan dat nog een aantal procedures met zijn vroegere echtgenote hangende zijn zodat de "bittere juridische strijd" nog niet beëindigd is.

De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door op grond van de voormelde gegevens om redenen van openbare orde en veiligheid de door de verzoeker gevraagde wapenvergunning te weigeren.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien september tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin